

Derudover vil jeg ikke gøre andre bemærkninger til fru Anne Birgitte Lundholts økonomiske betragtninger end de enkle, at jeg for det første er glad for, at man anerkendte regeringens indsats for at lette de administrative byrder, og jeg vil gerne give håndslag på, at vi vil fortsætte ad den vej.

Det er ikke nogen nem sag – fru Anne Birgitte Lundholt ved det godt, hun har selv prøvet det tilbage i 1980'erne – men der skal ikke være tvivl om, at vi vil fortsætte bestræbelserne på større forenkling og færre regelsæt.

Det andet, jeg vil gøre en enkelt kort bemærkning om derudover, er spørgsmålet om sygehusvæsenet. Den holdning, der blev givet udtryk for her, kan jeg også godt følge argumenterne for. Jeg vil blot anmode om i dag, at vi ikke låser os fast på krav om et bestemt antal dage eller uger og på en bestemt sygdom eller en bestemt operation, som vi skal opfylde. Jeg tør f.eks. ikke selv vælge – hvis jeg overhovedet kommer i den situation, og den *behøver* vi jo ikke at komme i – at den ene eller den anden sygdom er vigtigere end de andre.

Jeg synes, vi skal bestræbe os på at gå frem over scenen, så bekæmpelsen af de afgørende folkesygdomme inklusive brystkræft, som fru Anne Birgitte Lundholt nævnte, kan blive tilgodeset effektivt, hurtigt og afbalanceret. Derfor er jeg tilfreds med, at alle Folketingets partier, tror jeg, i dag har understreget, hvor nødvendigt det er med en særlig indsats på sygehusområdet – regeringspartierne har gjort det, og alle fra højre til venstre side i salen har talt om det – for det har vi jo ikke altid været lige enige om.

Jeg må minde Det Konservative Folkeparti om, hvad der skete i 1980'erne. Hvad var det, der var det mest tungtvejende politiske mål i 1980'ernes sygehuspolitik? Det var faktisk at sikre nulvækst på sygehusområdet. Og denne politik lykkedes. Se blot på sundhedsudgifterne i 1980'erne. Der var næsten nulvækst, ja, sagen er, at de reelle sygehusudgifter i perioden fra 1988 til 1991 var direkte faldende.

Nu er de direkte stigende i faste priser med 2 pct. om året. Fru Anne Birgitte Lundholt, vi gør faktisk, hvad vi kan. Og sagen er faktisk også den, hvis vi stiller det lidt stærkt op, at vi næsten kan sige, at sygehusudgifterne i de 8-9 år, før denne regering kom til, steg i faste priser knap og nap så meget som det, vi har gennemført i de seneste 3-3½ år.

Der skal også ske noget – det er jeg enig i, og det kan jeg høre at mange er enige i her i Folke-

tinget – på organisationssiden. Det er ikke et spørgsmål om penge alene, der skal mange nye ændringer til. Hr. Torben Lund har vel sammenfattet det mest præcist: fornuftige specialefordelinger, reorganisering af samarbejdet, forpligtende økonomi skal følge med, så det frie sygehusvalg bliver reelt, funktionel arbejdsdeling og forpligtende samarbejde. Folketinget vil se regeringen spille ud om ganske kort tid, når det gælder hovedstadsområdet, og følge op om få måneder, når det gælder hele landets sygehusvæsen. Fungere skal det, og ventetiderne skal ned. Meget er nået, men mere skal til.

Så til det psykiatriske område, som jeg var glad for, at hr. Peter Duetoft tog så stærkt op i sit indlæg. Jeg vil gerne bekræfte, at jeg anser det for at være et af kernepunkterne i regeringens politik. Derfor vil regeringen ikke lægge nye, store rapporter frem. Jeg er enig med hr. Peter Duetoft. Regeringen vil i slutningen af dette år fremlægge en samlet vurdering af indsatsen og et samlet oplæg til, hvordan vi kan stramme op og få flere resultater frem. Det gælder psykiatriloven og dens revision under justitsministeren, og det gælder sundhedsministerens forskellige arbejdsfelter.

Må jeg kort sige om psykiatriloven, at vi nu ved fra vores rapporter, at antallet af tvangsfikseringer har været stærkt stigende igennem årene. Men også her vil jeg på forhånd sige, at det er for mig mere udtryk for et symptom på, hvor elendige tilstandene er. Det er jo i virkeligheden udtryk for, at når disse mennesker ikke har fået et ordentligt dagligt liv, så er der til sidst kun desperationen tilbage. For mig er det enkelt: Det, de psykisk syge mennesker har brug for, er personlig kontakt, personlig, kærlig omsorg – nogle gange mere intensivt end andre gange – med et væld af forskellige tilbud. Der er brug for en stærkere indsats over det hele. Derfor håber jeg, at vi kan enes meget bredt her i Folketinget om at give kontante opfølgende svar på de sindslidende og de psykisk syges situation. Det skylder vi dem. Det skylder vi faktisk os selv. Det skylder vi hele samfundet.

Jeg skal så gøre et par bemærkninger til de mange, der i dag har peget på spørgsmålet om reformpause eller fremtid for arbejdsmarkedets tilpasning. Jeg er ked af, at den debat er kommet op, som om det var en debat om, hvorvidt alt nu var gået i stå på arbejdsmarkedet. Regeringen holder ikke nogen reformpause, men regeringen er i gang med det næste afsæt i reformarbejdet også på arbejdsmarkedet. Vi har lovgivet meget